

Forgiftning af brønde: Zionistisk biologisk krigsførelse, international lov og kontinuiteten af kolonial vold

I den moderne israelske mytologi bliver begivenhederne i 1948 ofte fremstillet som en overlevelseskrig, et øjeblik af national fødsel midt i en eksistentiel trussel. Men under denne fortælling gemmer sig en mørkere, veldokumenteret historie om krigsforbrydelser — herunder bevidst forgiftning af palæstinensiske brønde og vandforsyninger. Disse handlinger var langt fra isolerede afvigelser, men udgjorde en del af en bredere strategi for affolkning, afskrækkelse og territorial konsolidering — en strategi, der fortsætter i dag gennem ødelæggelse af vandinfrastruktur på den besatte Vestbred og den totale belejring af Gaza.

Forgiftning af vandkilder, især med biologiske midler, er ikke blot en slagmarkstaktik. Det er en krigsforbrydelse under international lov, et våben til masse lidelse og en forbrydelse mod menneskelig værdighed. I 1948 var disse handlinger allerede ulovlige under **Haag-konventionen IV (1907)** — som Israel, gennem kontinuitet af forpligtelser og senere tiltrædelse, er bundet af. Denne artikel skitserer den dokumenterede historie om zionistiske operationer med vandforgiftning, deres juridiske implikationer og kontinuiteten af denne taktik fra Nakbaen til i dag.

Biologisk krigsførelse i 1948: Forgiftning som politik Acre (maj 1948): Tyfus i vandet

I maj 1948, da zionistiske styrker belejrede den palæstinensiske by **Acre**, udrullede Hagana's hemmelige *Videnskabskorps (Hemed Bet)* et tyfusbaseret biologisk middel i byens vandforsyning. Målet var at svække den civile befolkning, skabe panik og fremskynde flugt.

- **Metode:** Tyfusbakterier dyrket i laboratorier blev indsat i det kommunale vandsystem
- **Indvirkning:** Snesevis af civile blev syge af tyfus. Røde Kors greb ind
- **Udførere:** Enhed 131, under ledelse af Hagana's ledelse
- **Dokumentation:** Israelske militærarkiver, Røde Kors' optegnelser og israelske historikere som Benny Morris, Avner Cohen og Thomas Segev bekræfter operationen

Dette var det første kendte brug af bakteriologiske våben af zionistiske styrker under krigen. Det var ikke en handling af selvstændige agenter, men en planlagt militær operation rettet mod civile.

Gaza (juni 1948): En forpurret bioterrorplan

Kort efter Acre forsøgte den samme enhed at udføre en lignende tyfusforgiftningsoperation i **Gaza**, dengang under egyptisk administration. Denne gang blev operatørerne arresteret af egyptiske sikkerhedsstyrker, før de kunne udrulle patogenet.

- **Mål:** Destabilisere Gaza, blokere arabiske forstærkninger og signalere zionistisk rækkevidde
- **Opdagelse:** Egyptiske myndigheder konfiskerede de bakterielle midler og anholdt agenterne
- **Dokumentation:** Thomas Segev, 1949: *De første israelere*, og egyptiske sikkerhedsrapporter

Selvom angrebet mislykkedes, viser det et klart mønster af biologiske krigsførelsestaktikker koordineret på tværs af flere fronter.

Biddu og Beit Surik (forår 1948): Forurening af landsbybrønde

I optakten til Nakbaen rapporterede palæstinensiske landsbyer nordvest for Jerusalem — herunder **Biddu** og **Beit Surik** — forsøg fra zionistiske styrker på at forgifte eller sabotere lokale brønde. Disse landsbyer var strategisk placeret langs forsyningsruterne til Jerusalem.

- **Beviser:** Mundtlige vidnesbyrd indsamlet af Walid Khalidi og lokale palæstinensiske optegnelser
- **Hensigt:** At affolke eller afskrække tilbagevenden ved at gøre lokale ressourcer ubrugelige
- **Udfald:** Landsbyerne blev til sidst affolket; beboerne flygtede eller blev fordrevet

Selvom mikrobiologiske beviser aldrig blev indsamlet (sandsynligvis på grund af tid og ødelæggelse), passer mønstret med det kendte operationsprofil for zionistisk sabotage i landdistrikter.

'Ayn Karim (1948): Masse sygdom efter sabotage af reservoir

Beliggende lige vest for Jerusalem oplevede **'Ayn Karim** et pludseligt udbrud af sygdom efter Haganah-angreb rettet mod landsbyens vandreservoir.

- **Detaljer:** Beboerne blev syge dage efter angrebet; symptomerne tydede på forurening
- **Ubekræftet:** Intet patogen blev officielt identificeret, men massesygdom blev bredt rapporteret
- **Kilde:** Palæstinensiske Røde Halvmåne, vidnesbyrd fra overlevende

Denne hændelse illustrerer, hvordan psykologiske og biologiske taktikker blev brugt i tandem, ikke kun for at forårsage skade, men for at så frygt og fremme flugt.

Ein al-Zeitun (april-maj 1948): Ødelæggelse af vandinfrastruktur

I Galilæa angreb Palmach **Ein al-Zeitun**, dræbte mange beboere og fordrev resten. Bagefter ødelagde zionistiske styrker landsbyens brønde og vandkanaler for at sikre, at ingen vendte tilbage.

- **Taktik:** Brændt jord — ikke biologisk, men ligeledes rettet mod langvarig fordrivelse
- **Kilder:** Ilan Pappé, *Den etniske udrensning af Palæstina*

Ødelæggelsen af vandkilder var ikke blot tilfældig skade. Det var en kalkuleret strategi for at affolke landsbyer permanent.

Bredere Galilæa: Planlagt forgiftning af kilder

Frigivne IDF-optegnelser viser, at zionistiske styrker planlagde at forgifte eller deaktivere vandkilder i flere galilæiske landsbyer, især dem nær våbenhvilelinjerne.

- **Mål:** Forhindre reinfiltration af fordrevne palæstinensere
- **Midler:** Ødelæggelse eller planlagt forurening af vandpunkter
- **Kilder:** Israelske militærarkiver, citeret i værker af Nur Masalha og Salman Abu Sitta

Disse planer viser, at vandforgiftning var en del af en bredere doktrin ("Plan Dalet"), ikke begrænset til en eller to isolerede hændelser.

Juridiske implikationer: Flere overtrædelser af international lov

De ovenfor beskrevne handlinger udgør klare og flere overtrædelser af international humanitær lov, der var gældende på tidspunktet for krigen i 1948:

Haag-konventionen IV (1907) — Ratificeret og gældende

- **Artikel 23(a):** Forbyder "anvendelse af gift eller forgiftede våben"
- Zionistiske biologiske angreb (Acre, Gaza) overtræder denne artikel direkte

International sædvaneret

- Forbuddet mod forgiftning af vandkilder og målretning mod civile er en del af sædvaneret, bindende uanset traktatratifikation
- Angrebene opfylder tærsklen for krigsforbrydelser under nutidige standarder

Konventionen om biologiske våben (BWC, 1972) — Israel underskrev, men ratificerede ikke

- Forbyder udvikling, produktion og brug af biologiske våben
- Selvom BWC kom efter Nakbaen, var brugen af tyfus som våben allerede fordømt under Genève-protokollen (1925) — som Israel ikke underskrev, men som afspejler bredere juridiske normer

Rom-statutten for ICC (1998) — Ikke underskrevet af Israel, men gældende for de besatte palæstinensiske territorier

- Forgiftning af civile gennem vand kvalificerer under **Artikel 8(2)(b)(xvii)** som en krigsforbrydelse
- ICC har anerkendt jurisdiktion over de besatte palæstinensiske territorier

Kontinuitet af taktikker: Fra brønde til belejring

Våbengørelsen af vand sluttede ikke i 1948. Den udviklede sig og blev en central del af Israels besættelsesinfrastruktur.

Vestbredden: Bosætternes vold mod vandinfrastruktur

Israelske bosættere på den besatte Vestbred ødelægger eller forurener rutinemæssigt palæstinensiske vandtanke, brønde og vandingssystemer.

- **Metoder:** Skydning på cisterner, ødelæggelse af rør, forgiftning af vandpunkter til husdyr
- **Motivation:** Fordrivelse gennem ulevelige forhold, især i Område C
- **Beskyttelse:** Foregår ofte under IDF-eskorte eller passiv medvirken
- **Dokumentation:** FN's OCHA, B'Tselem, Amnesty International

Nægtelse af vand er blevet en central taktik i bosætternes koloniale ekspansion, der følger samme logik som i 1948: kontrollere landet ved at afskære livsgrundlaget.

Gaza: Belejring som miljømæssig og biologisk krigsførelse

I Gaza har Israel siden 2007 håndhævet en total belejring — en der ikke kun retter sig mod grænser og elektricitet, men også mod vandrensning, sanitet og medicinsk infrastruktur.

- **Handlinger:**
 - Bombning af spildevandsrensningsanlæg og afsaltningsfaciliteter
 - Blokering af materialer nødvendige for at reparere vandsystemer
 - Forhindring af brændstof til drift af vandpumper
- **Effekter:**
 - Over 97 % af Gazas vand er udrikkeligt (WHO)
 - Børn lider af kroniske vandbårne sygdomme
 - I 2021 erklærede FN-agenturer Gaza for "ulevelig"

Belejringen omdanner vand — essentielt for livet — til et straffvåben. Det er den moderne fortsættelse af en doktrin, der først blev udrullet i de forgiftede brønde i 1948.

Etisk klarhed: Fakta er ikke had

Det er sandt, at beskyldningen om "brøndforgiftning" engang var en ondsindet antisemitisk bagvaskelse, brugt til at retfærdiggøre mord på uskyldige jøder i middelalderens Europa. Men at anerkende reelle, dokumenterede tilfælde af zionistiske styrkers forgiftning af palæstinensisk vand er ikke at genoplive denne bagvaskelse. Det er at tale sandheden om historisk og juridisk virkelighed.

Kritik af israelske militære og bosættertaktikker — inklusive biologisk krigsførelse — er ikke antisemitisme. Det er en moralsk forpligtelse forankret i international lov, historisk ansvarlighed og den levede erfaring af palæstinensiske ofre. Tavshed over for sådanne forbrydelser beskytter ikke jøder — det beskytter krigsforbrydere og vanærer ofrene for ægte antisemitisme gennem historien.

Konklusion: Vand som våben, hukommelse som modstand

Fra Acre til Gaza, fra saboterede landsbybrønde til den langsomme kvælning af Gazas akviferer, definerer brugen af vand som våben logikken i zionistisk kolonial bosættelse. Det er en taktik for fjernelse, afskrækkelse og dominans — og den er aldrig stoppet.

At forgifte vand er at forgifte livet. Og at huske Palæstinas forgiftede brønde er ikke at påkalde gamle bagvaskelser, men at konfrontere moderne forbrydelser — med sandhed, med lov og med kravet om, at vand og retfærdighed igen flyder frit.